

Στὰ 1876 πέθανε στὴ Σόφω, σὲ βαθεῖα γερὰματα, ἕνας πρῶην κλειδοῦχος τῆς αὐλῆς τοῦ αὐτοκράτορος τῆς Ρωσίας Ἀλεξάνδρου τοῦ Α', ὀνομαζόμενος Σπυρίδων Σαβίνης. Ὁ κλειδοῦχος αὐτός ἦταν Ἑλληνικῆς καταγωγῆς. Κερκυραῖος, μακρῶς ἄλλος ἀνεργῆς μὲ τὸν ἐπὶ τῆς ἐποχῆς τὸν ἑπισημοῦ τὸν Ἐπισημοῦ τὸν Ἐπισημοῦ τῆς Ρωσίας, κόμητα Νέσεφλοδ.

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΕΛΛΗΝΩΝ ΤΥΧΟΔΙΩΚΤΩΝ

Βίος καὶ πολιτεία Σπυρίδωνος Σαβίνης τοῦ Κερκυραίου. Γλεντζές καὶ μονομάχος. Μία μονομαχία του μὲ τὸν πρίγκιπα Κερσακόφ. Χαρτεκλέφτης καὶ ἀπατεῶν. Πῶς ἐξηπάτησε τὸν συμπατριῶτη του Ζωσιμά. Ἡ ἀρκαρυχοστέλιση ζῶνη ποῦ ἔβγαλε ἀφορμὴ πρωτακτοῦσκου σκανδάλου. Ἡ πόρπη τῆς ζῶνης καὶ ὁ θυμὸς τῆς Τσαρίνας. Ἡμέρες δυστυχίας, Σαβίνης καὶ Καποδίστριας. Ὁ θάνατος τοῦ τυχοδιώκτη. κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Ὁ Σαβίνης αὐτὸς ἵππηξέ ὁ μεγαλύτερος τυχοδιώκτης ἀπ' ὅσους παρουσιάστηκαν στὰ χρόνια ἐκεῖνα στὴ χώρα τὸν Τσαρόν. Ὑποστηρίζοντας ἀπὸ τὸν κόμητα Νέσεφλοδ, κατορθώσε νὰ μῆλ στ' Ἀντιόχεια καὶ νὰ φτάσῃ στὸ τιμητικὸ, ἀλλὰ καὶ πολὺ προσοδοφόρο ἀξίωμα τοῦ κλειδοῦχου. Ὁ Σαβίνης εἶχε καὶ τὸ βαθμὶ τοῦ λοχαγοῦ τῆς Αὐτοκρατορικῆς φρουρᾶς καὶ ἦταν περιζήτητος στὰ σαλόνια τοῦ μεγάλου κόμητος τῆς Πετρούπολης.

Κατὰ τὴν ἐποχὴ ἐκεῖνη, ὅλοι οἱ εὐγενεῖς τῆς Ρωσίας ἦσαν ἰσοχρησμένοι νὰ ἰπηρετοῦν ἕνα διάστημα στὸ στρατό. Γιὰ τοῦτο καὶ ὁ φρεσὸς μας, ὁ ὁποῖος κατέχευε αὐτὸ ἀξίωμα, ἰπηρετοῦσε στὴν Αὐτοκρατορικὴ φρουρᾶ...

Ὁ Σπυρίδων Σαβίνης ἦταν ὁμοίως ἄνδρας, μὲ ἔκτακτο παράστημα καὶ ἀρενοσιπὴ μορφή. Εἶχε θυμὸς καὶ πολλὰ ἐπιτεύγματα. Πρὸ πάντων ἦταν μαθηδὸς χαρτοπαίκτης. Κάθε βραδὴν ἔπαιζε μεγάλα ποσὰ κ' εἶσε δὲν ἄγγιζε νὰ χάσῃ τὴν περιουσία του καὶ νὰ μῆλ τὴν χάσῃ, τὰ ὅποια πολλὲς φορὲς ἐπληρώσε ἡ ἴδια ἡ αυτοκράτειρα. Ὡστόσο ὁ ὁμοίως κλειδοῦχος δὲν ἔβγαζε μισθὸ καὶ τὸ πάθος του τὸν ἐπαρῶσε σὲ διάφορες καταχρήσεις καὶ κλεψιμῆς.

Στὴ λέσχη τῶν ἑυγενῶν στὴν Πετρούπολι — ὅπου κἀθε νύχτα γινότανε γερὸ παιχνίδι— γεννηθήσαν ἔξωθεν ἱστορίες διὰ ὁ Κερκυραῖος οὐκ ἔπαιζε τίμα. Μερικοὶ μάλιστα ἐξέφρασαν καθαρὰ τὴν ἰστορία τους ἀπὴν, κανεὶς θυμὸς δὲν ἠμποροῦσε ν' ἀποδείξῃ τὴν ἀλήθεια τῆς κατηγορίας καὶ ὁ πρῶτος ποῦ ἐξεφράσθη εἶπε κατὰ τὸν Σαβίνην, βόηκε τὸν μυελὸν του. Ἦσαν αὐτὸς ὁ πρίγκιπα Κερσακόφ καὶ ὁ Σαβίνης τὸν ἐξοργίσσε κ' εἶπετα τοῦ πεταξέ τὸ γάντι...

Τὸ σκάνδαλο ἔστασε φοβερό. Οἱ αὐλικὸι καὶ ἀριστοκρατικοὶ κύκλοι ἀναστατώθησαν...

Ἡ μονομαχία ποῦ ἔβγαλε τὴν ἄλλη μέρα, ἵππηξε ἀμείητος. Ὁ Σαβίνης ποῦ ἦταν καλὸς ξιφομάχος, ἐπρόησε τὸ μιστὰς τοῦ ἀνταπάλου του καὶ ἡ μονομαχία ἐτελείωσε χωρὶς νὰ συμβαλοῦσιν. Ὁ πρίγκιπα Κερσακόφ μάλιστα ἀρνήθηκε κἀθε ἰδέα συμβιβασμοῦ, λέγοντας στοὺς μάρτυρας του :

— Ἐπινομάχησα, κύριοι, γιὰ νὰ μὴ θεωρηθῶ δειλός. Ἐξ αὐτοῦ θυμὸς δὲν ἔπειτα διὰ ἔλαρα νὰ θεωροῦ τὸ Σαβίνην ἀισχρὸ ἱστοζέμενο καὶ κλέφτη!..

Τὰ λόγια αὐτὰ τοῦ πρίγκιπα ἀποτελοῦσαν δευτέρη προσβολὴ κ' ὁ Σαβίνης ἔστειλε νέους μάρτυρας. Ὁ Κερσακόφ ἐπινομάχησε καὶ πάλι καὶ, αὐτὴ τὴν φορὰ, ἐτραυματίσθη στὸ λαμῶ, ὄχι ὁμοῦ θανάσιμα. Μετὰ τὸ τέλος τῆς μονομαχίας αὐτῆς, ὁ Κερσακόφ εἶπε :

— Μποροῦ νὰ μονομαχήσω ἐκὰτὸ φορὲς, ἀλλὰ πάντοτε θὰ διατηρῶ τὴν γνῶμην μου διὰ ὁ Σαβίνης εἶνε κἀθάνατος!..

Ὁ Σαβίνης ἔστειλε τότε καὶ γιὰ τρίτη φορὰ μάρτυρας στὸν Κερσακόφ, ἀλλὰ στὸ μεταξύ ξέσπασε εἰς βῆρος τοῦ ἄλλο τρο-

μερὸ σκάνδαλο ποῦ συνεχίζονε ἀκόλῃρη τὴ Ρωσία καὶ εἶχε κἀποια ἐπιπτώματα μὲ τὸ σκάνδαλο τοῦ περιφίλου περιδερῶν τῆς Μαρίας Ἀντουανέτας.

***

Κατὰ τὴν ἐποχὴ ἐκεῖνη βριστότανε παρακλιδὸς ἀπ' τὴν Πετρούπολι, ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς ἀδελφούς Ζωσιμάδες, ποῦ ἦσαν ἀπὸ τοὺς πλουσιότερους ἑταίρους τῆς Μαρίας. Ὁ Ζωσιμάς αὐτός— ὁ ποῦ σήμερα ὀ.π. Λιον. Λουβόδης— ἦταν ἕνας ἀπὸ τοὺς ὀνομαστοὺς σκέλετες τῆς ἐποχῆς του. Ἰδίως καταγόταν ἀπὸ τὴν ἀλλοτρίαν ἀρχαῖον νουσιμῶν καὶ πολιτικῶν λίθων καὶ ἡ φήμη τὸν ἀλλοτρίαν ποῦ εἶχε ἀπὸ κἀποῦ φτάσει στὴν Πετρούπολι... Ἀπὸ τὴ Μόσχα ὁ Ζωσιμάς εἶχε φέσει στὴν Πετρούπολι μὴ ὁμοιωτὴ ἀδαιματοστέλιση ζῶνη, τῆς ὁποίας ἡ ἄξια ἐπεπαινοῦσε τὸ μιστὸ ἑκατομῆρου ρούβλια. Ἡ πόρπη αὐτῆς ἦταν σπολιεμένη μὲ χρυσοῦ ἀμαρᾶδια, ποῦ τότε ἦσαν σπανιότατα.

Ὁ Ζωσιμάς κατοικοῦσε στὴν ὁδὸ Μιλόνια, σὲ μικρὴ ἀπόστασι ἀπὸ τὰ χειμεριὰ ἀνάκτορα. Ὁ ὁδὸς Μιλόνια σηματοῦνε ὁδὸς ἑκατομῆρου καὶ λεγόταν εἶσαι γιὰτὶ ἵππηχαν σ' αὐτὴ τὰ μέγαρα τὸν πλουσιότερον πολιτὸν τῆς Ρωσικῆς πρωτεύουσῆς).

Ἐνα πρῶτὸ ὁ Ἕλληνας σκέλετης δέχτηκε τὴν ἐπίσκεψιν τοῦ συμπατριῶτου τοῦ κλειδοῦχου τὸν ἀνακτοῦρον. Ὁ Σαβίνης εἶπε στὸ Ζωσιμά ὅτι πῆγε εἰς ὄνομαστον τῆς αυτοκράτειρας, ἡ ὁποία ἄκουσε νὰ μισθὸν τὴν ἔξωσιαν ζῶνη καὶ ἐπιβήσασε νὰ τὴν δῇ. Ὁ Ζωσιμάς— ὁ ὁποῖος δὲν εἶχε καμια ἐπαχὴ μὲ τὴν αὐτὴ— ἐκολοκλεῖθη ἀπὸ τὴν τιμὴν αὐτὴν καὶ ἔπεισε νὰ παραδώσῃ τὴ ζῶνη, χωρὶς νὰ ζητήσῃ ἀπόδειξιν παραταλῆς ἀπ' τὸν ἰσχυρὸν συμπατριῶτην τοῦ Σαβίνου.

Ἠέρασαν μέρες, βδομάδες, ὀλοζήρου μῆνες καὶ ἡ ζῶνη δὲν ἐπεστράφη. Ὁ Ζωσιμάς δὲν ἀνησυχῶσε καθόλου, φανταζόμενος διὰ ἡ στρατιωτικῆς ἐπιθεωρήσεως, ἡ τελετῆς καὶ ἡ λοιπὴ ἀνακοινωτικὴ ἀπαρρολήσεως δὲν ἔδιναν κἀποῦ στὴν αυτοκράτειρα νὰ περιεργασθῇ τὴ ζῶνη...

Τέλος, μιὰ μέρα, ὁ Σαβίνης ἐαναπήγε στὸν Ζωσιμά καὶ τοῦ εἶπε, διὰ ἡ αυτοκράτειρα, ὄχι μόνον εἶδε τὴν πολυτιμὴν ζῶνη, ἀλλὰ καὶ τόσο μαγετικῆς ἀπ' αὐτὴ, ὅστε τὴν ἐφόρσε σ' ἕνα χορδὸν στ' ἀνάκτορα τοῦ Τσαρόκου Σέλο.

Στὴν πληροφορία αὐτὴ ὁ Ζωσιμάς ἀπάντησε, ὅτι ἀφοῦ τόσο ἄρεσε τὸ κόσμημα στὴν αυτοκράτειρα, προσφέρεται νὰ τῆς τὸ δωροῦσῃ καὶ παρακαλεῖ νὰ τοῦ κάμῃ τὴν τιμὴν νὰ τὸ δεχθῇ.

Ὁ Σαβίνης βυθίστηκε σὲ σκέψιν καὶ τέλος εἶπε, διὰ τὸ πράγμα δὲν ἦταν εἰκόλο, γιὰτὶ ἡ αυτοκράτειρα εἶχε τὴν ἀρχὴ νὰ μὴ δεχεται δῶρα, παρὰ μόνον ἀπὸ μέλη τῆς αυτοκρατορικῆς οἰκογενείας. Ὡστόσο, δεχότανε νὰ μεσολαβῆσῃ ὁ ἴδιος καὶ νὰ πείσῃ τὴν αυτοκράτειρα νὰ δεχθῇ κατ' ἐξῆρασην τὸ δῶρο τοῦ Ἑλλήνου ἑταίρου, ποῦ ἦταν τόσο ἀφοσιωμένος στὸ Στέμμα.

***

Ὁ Ζωσιμάς ἦταν εὐφροσύνης ἀνθρώπος, ἀλλ' ἡ φιλοδοξία του τόσο ἐκολοκλεῖθη, ὅστε ἐπίστεψε στὰ λόγια τοῦ Σαβίνου καὶ ἡ φήμη του ἐνδραβάνθη προκαταβολικῶς γιὰ τὴν τιμὴν ποῦ θὰ τοῦ γινόταν...

Στὸ μεταξύ, στ' ἀριστοκρατικὰ σαλόνια τῆς Πετρούπολης διεδόθη διὰ ὁ Σαβίνης ἔχασε στὴν λέσχη μεγάλη ποσὰ κ' ὅτι ἔμεινε ὁφειλέτης τὸν ποσῶν αὐτῶν ἐπὶ λόγῳ τιμῆς. Ἐμπερῶντο ὁμοῦ διὰ γιὰ νὰ πληρώσῃ τὰ χαρτοπαίκτη-

Μία Φέτα Ψωμί

ΣΤΟ ΠΕΡΙΘΩΡΙΟ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

Η ΓΕΝΕΙΑΔΑ ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΑ

Τά γένεια, σύμβολο σοφίας κι αξιοπρέπειας. Ή γενειάδες των αρχαίων θεών. Τά γένεια κι η Παλαιά Διαθήκη. Μιά απαγγελσις του Μωϋσή. Τά γένεια των Αρξέων. Τό ξυρίσμα των Ρωμαίων. Τι έκανε ο αυτοκράτορας Αδριανός, κτλ.

Όλοι έν γένει οι αρχαίοι λαοί θεωρούσαν τή γενειάδα ως σύμβολο ανωτέρας φρονήσεως και αξιοπρεπειας. Γι' αυτό, όλοι σχεδόν οι θεοί των Ινδών, των Ασσυρίων, των Αιγυπτίων, των Περσών και των Έλλήνων παριστάνοντα στ' αγάλματά τους με μακρούς μεγαλοπρεπείς γενειάδες.

Αργότερα, μόνον οι Άσσυριοι άρχισαν να κόβουν τά γένεια τους, από φιλοσοφική προς τή βασιλεία τους Σιμεράδα, ή οποία, ως γυναίκα, δέν είχε φυσικά... γενειάδα λ..

Από τήν εποχή αυτή μάλιστα και οι θεοί τους εικονίζονται όχι γενειοφόροι, όπως πρώτα, αλλά... σπανίοι και φαλακροί.

Η Παλαιά Διαθήκη αναφέρει σε πολλά μέρη, ότι ήταν απαγορευμένο στους Ισραηλίτες να κόβουν τά γένεια τους... Ό Μωϋσής μάλιστα έδωσεως καλύτε τή διάταξη: «Μ ή κ ο π τ ε τ ά κ η ρ α τ ο υ γ ε ν ε ι ο υ σ ο υ ς».

Η γενειάδα στους Έβραίους έθεωρείτο διακεκριτό γνώρισμα των ήρώων, των μεγατεόνων και έν γένει κάθε έλευθερού και αξιοπρεπούς άνδρατος. Γι' αυτό, στους δούλους απαγορευόταν να τρέφουν γενειάδα, όπως και οι κύριοί του.

Η μεγαλύτερη προσβολή για έναν Ισραηλίτη ήταν να του κόβουν τά γένεια. Μοναχά δέν σέ κερδ πένθησι ή όταν του συνέβαινε κανένο μεγάλο δυστύχημα, υπορούσε ένας Έβραίος να κόψει τά γένεια του ή να τά άφήσει άπερ ποιήτα.

Στους Άραβες πάλι, ή γενειάδα θεωρείται μέχρι σήμερα ίερό και γι' αυτό πολλές φορές, όταν θέλουν να βεβαιώσουν τό λόγιο τους, άρχίζονται σ' αυτή.

Θεωρούσε μεγάλη προσβολή τήν άπασιτή τήν γενειάδα διά τής βίας και προτιμούσαν να θανατωθούν, παρά να έπιστούν μιά τέτοια ντροπή.

Μεγάλη σημασία επίσης απέδιδαν στη γενειάδα και οι αρχαίοι Έλληνες, οι όποιοι τά όρατα και άβήθονα γένεια τά έθεωρούσαν δώρο των θεών προς τους άνθρώπων.

Οι Σαμαριτες μάλιστα συνήζαν να κόβουν για τιμωρία ή γενειάδα των δειλών πολιτών τους. Αργότερα όμως, όταν ή Έλλάς έπεράγη στον Μ. Αλέξανδρο, έπεκράτησε και μεταξύ των Έλλήνων η συνήθεια να ξυρίζουν ή γενειάδα τους.

Μόνον οι σοφιστά και οι γενικοί φιλόσοφοι έξαιρουόθησαν να κωμονοφορούν, οι πρώτοι από έπίδειξη και οι δεύτεροι από περιφρόνηση προς τήν καθαριότητα και τήν κομψότητα.

Οι Ρωμαίοι μέχρι του 30 π. Χ. έτρεφαν και αυτοί γενειάδα, αλλά κατόπιν άρχισαν να τήν κόβουν.

Οι άνδρωτοι έν τούτοις τών κατωτέρων τάσεων τή διειτηρίσαν, ίσως για ν' άπαρηγούν τόν... έξοδα του ξυρίσματος.

Τό ίδιο έκαναν και μερικοί νέοι, οι όποιοι δέν ένοβαν μόν τά γένεια τους, αλλά τους έδωσαν ποικίλα και περίεργα σχήματα.

Από τήν ανωτέρα τάξη τής Ρώμης δέν άβηταν τά γένεια τους, παρά μόνον όσοι βαστούσαν πένθος.

Αργότερα, κανένας Ρωμαίος δέν είχε τό δικαίωμα να φέρη γενειάδα μετά τό εικοστό τέταρτο έτος τής ηλικίας του.

Η ήμερα μάλιστα, κατά τήν όποιαν κόβεται για πρώτη φορά με ξυράφι ή γενειάδα, ήταν ήμερα εορτής.

Κατά τήν ήμερα που ο αυτοκράτορας Αύγουστος έφερε για πρώτη φορά τά γένεια του, παρέδωσε πολιτελεύτατο συμβόλιον και ο Νέρων έβαλε τόν ποινά του μέσα σ' ένα χρυσό κουτί και τό άπέρισε στο Δία τόν Καπιτώλιο. Ό Αδριανός όμως, ο γνωστός φιλέλληνας αυτοκράτορας, επειδή είχε στο πρόσωπό του και μικρούς όγκους που άσχημίζαν τό κάτο σαγιόν του, άβησε τά γένεια του άεστα.

Στους άρχαίους Γερμανούς, κατά τόν ιστορικό Τέατο, δέν έπετροπέταν σε κανένα ν' άφήση άεστα τά γένεια του πριν σωτήση τούλάχιστον έναν έχθρο του. Οι Γότθοι και οι Λογγοβαρδοι έτρεφαν μακρούς γενειάδα και οι Φράγκοι τήν έθεωρούσαν ως σύμβολο έλευθερίας.

Οι Μεροβίγγιοι τήν έκομιζούσαν με χρυσές κλωστές, όπως έκαναν και οι βασιλείς των Περσών.

Μόνον οι ήττημένοι και οι δούλοι έπεχορούτο να ξυρίζουν τά γένεια τους για να άφομοιώνονται με τίς γυναίκες.

και αυτά χροή του, αναγκάζοταν να πουλήση δια τό πολύτιμο αντίκειμενά του.

Η διαδόσεις έλεγαν τέλος, ότι ο Σαβίνος είχε θανάσιμα πολύτιμα αντίκειμενα και μάλιστα σμαράγδινα. Ό Ζωπιμάς τά έβασε δια αυτά. Έχοντας δέ τήν επείθεια ν' άφωσθή μερικά πολύτιμα αντίκειμενα, πήγε κι αυτός να ιδή τά κομμάτια του Σαβίνου.

Φαντασθήτε όμως τήν έκπληξη του όταν μαζί με τ' άλλα αντίκειμενα είδε και τήν πόρτη τής ζώνης που τήν ένδιωσε στα χέρια τής Τσαοιάς!

Με άσχημότητα όργη, ο Ζωπιμάς έννοσταποίησε τότε στο νεώτερο, που πορεύοταν για λογαριασμό του Σαβίνου τά κομμάτια, ότι ή σμαραγδοόμοστη εκείνη πόρτη ήταν δική του και του διαμήθηκε με ποιά τέχνασμα ο κλειδοόχος τής αυτοκρατορίας του πήρε τή ζώνη.

Τό σκάνδαλο ξεσπάσε πάλι με πάταγο κι' έφτασε και στ' αυτιά του θανάσιμου αντίπαλου του Σαβίνου, του πρίγκιπος Κορνακιώφ. Τρίβοντας τά χέρια του από χαρά, ο πρίγκιπς έτρεξε να τό άνακοινοσή στην αυτοκρατορία... Τότε ο Ζωπιμάς μετέφερε για τήν όργη του και θέλησε να σάση τό συμπαιρωτό του, άλλ' ήταν πάλι άργά. Η αυτοκρατορία ήταν άμειλικτη. Έδιωσε τό Σαβίνον από τ' Ανάκτορα, άγόρασε τήν περιήρημη ζώνη και τήν έπέστρεψε στο νόμιμο κύριο της.

Μιά ό θύρεσος του σκανδαίου μεγάλου. Όλη ή Πετρούπολις μιλούσε γι' αυτό, κι' οι στρατιωτικοί κύριοι ήταν άναγκασμένοι. Ό Σπαρτίδων Σαβίνος διεγύρησε από τό στέλεχος τής Ατοκρατοριακής φρονιάς και αναγκάστηκε να φύγη, από τή Ρωσική πρωτεύουσα. Στην όργη έπήγε στο Βερολίνο, εκείτα περιπλανήθηκε σε άλλες χώρες, φτωχός και άθλιος. Στίς ήμέρες τής μεγάλης εκείνης δυστυχίας του τόν έλαλήθησε ο Ιωάννης Καποδίστριας και του έστειλε τότε ποίς κανένα βούθια.

Μετά τήν άπελευθέρωση τής Ελλάδος, ο Σπαρτίδων Σαβίνος κατέβηκε σ' αυτή κι' έγκαταστάθηκε στη Σύρο, όπου πέρασε τήν ύπόλοιτη ζωή του άβήθονα.

Αυτή ή ιστορία ή ζωή του Κορνακιώφ Σπαρτίδων Σαβίνου, που ήταν ένας από τους δραματικότερους, τους γενναϊότερους και πιο πατάλους άνδρους τής εποχής του...

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΚΑΛΑΙΤΕΧΝΩΝ

ΠΩΣ ΕΡΓΑΖΟΝΤΟΥΣΑΝ ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΜΟΥΣΟΥΡΓΟΙ

Ό περιήρημος μουσικοσυνθέτης Βέρδι εργαζόταν με μεγάλη εύκολία, όπως άλλοστε και ο Μότσαρτ. Πολλές φορές συνέθετε μέσα στα σαλόνια, άνάμεσα στις συνομιλίες και στις φωνές των παριστανένων, χωρίς να νοιάζεται καθόλου γι' αυτό.

Ό Γκρινώβ έγραφε μόνον όταν βροχίζοταν σ' ένα είδος έκασπείσεως, από τήν όποια κανένας δέν τολμούσε να τόν άποσιάζη. Σε παρόμοιες στιγμές ήταν υπερόβολα εύφορότατος και δέν ήθελε να τόν έννοχλήση κανένας. Μιά μέρα έδιωσε με βριασές τή γυναίκα του, ή όποια είχε μπει στο σπουδαστήριό του για να ζητήσει τή δασκωλήθησά της.

Ό Βάγκνερ άγαπούσε να συνθέτη μέσα σ' ένα δωμάτιο στολισμένο με μεταξωτά και βελούδινα ύφάσματα, τά όποια έλεγε ότι τόν ένέπνεαν πολύ.

Ό παλιός και λημονημένος πάλι συνθέτης Λεζκό συνθέτε όπουδήποτε κι' άν βρισκόταν, στο ύπαιθρο, στα άμπώτια, στους σιδηροδρομούς, στο δρόμο, ακόμα και στο προβάτριο του... όδοντοίατρού του!

Ό Δονιζέτι είχε μεγάλη εύχέρεια στη σύνθεση και γι' αυτό οι αντίπαλοι του τόν παρεβάλλαν με... κουβά που έβγαζε άδιάκομα νερό. Ό Μάγερμερ διαδόχου διαρκώς τά χειρόγραφα του και βασάνιζε κυριολεκτικά τους συγγραφείς τών κληροτόνων τών έργων του.

Ό Μπελλίνι, τέλος, δέν συνέθετε παρά μόνον όταν ήταν κυριευμένος από σφοδρόν έρωτα!

Η ΣΟΦΙΑ ΤΟΥ ΛΑΟΥ

ΕΛΛΗΝΙΚΕΣ ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ

- Ό μονοζύγι με τή μούρηλα του γεμίζει τή κοιλιά του.
- Με μικρό δόλομα, πιάνεις μεγάλο ψάρι.
- Με τούς δικούς σου φράς και πιά, μην κανείς νταραβέρι.
- Αν θέλει ο Θεός, βοηθούν οι άγιοι.
- Έγώ σ' έχτυπα, φούρνου μου, κι' έγώ θα σέ χαλάσω.
- Έμεινεσε ό φτωχός και έξασασε τά χροή του.
- Λέγε όσα θέλεις κι' άκουγε όσα δέν θέλεις.
- Αργός εργάτης αλλάζει δρεπάνι.

